

BIBLIOTECA CENTRALA
UNIVERSITARA
București

Cota 7 123945
Inventar 797353

MINERVEI"

5. M. Eminescu. — Proza literară.
6. T. Robeanu. — Poezii postume.
7. Alphonse Daudet. — Scriori din moara mea.
8. Teodor Vărnăv. — Istoria vieții mele.
9. Ioan Slavici. — Spiru Călin.
10. I. Rossignon. — În livadă
11—12. I. N. Potapenko. — În slujbă adevărată.
13. N. N. Beldiceanu. — Coa dintâi iubire.
14. Karl Emil Franzos. — Vrăjitoarea.
15. C. Negruzzi. — Traduceri în proză.
16—17. N. V. Gogol. — Tarass Bulba. Vol. I. și II.
18. Al. G. Doinaru. — Călugărul Gherasim.
19. Slavici. — Din valurile vieții.
20. Camille Flammarion. — Visuri înstelate.
21. Ivan Turghenieff. — Povestiri vânătoarești.
22. R. Festeticz. — Țărniuri bizare.
23. Grazia Deledda. — Valurile vieții.
24. M. Muleanu, Hrisoverghi, Cuciureanu. — Scrieri alese.
25. H. S. Olcott. — Catehismul Bisericii Buddhiste de Miază-zi.
26. A. Daudet. — Niverneza.
27. Louis Jacolliot. — În țara fahirilor.
28—29. Prosper Mérimée. — Colomba. Vol. I. și II.
30. Dr. A. Iliescu-Lespezi. — Căsătoria față de știință.
31. O. Pursch. — Maeștri muzicanți.
32. Fridtjof Nansen. — Spre Pol.
33. Cartea Poporului sau Drep-turi și Datori.
37. Candrea. — Din Bătrâni.
38. A. Dumas-Tatăl. — Strigoii Carpaților.
39. I. Adam. — Voia mării.
40. Victor Anestin. — Stelele.
41. G. Verga. — Fire de ti-gronică.
42. I. Ciocărlan. — Vis de primăvară.
43. Jules Claretie. — Mansarda.
44. E. Zola. — Două Nuvele.
45. Ioan Slavici. — Educația Rațională.
46. Slavici. — Educația Fizică.
47—48. Leon Tolstoi. — Amin-tiri dela Sevastopol.
49. Sextil Pușcariu. — Cinci ani de mișcare literară.
50. Dr. I. Duscian. — Tuber-culoza.
51. André Theuriet. — Mă-nunchiul de rugioare.
52. M. Harry. — Nuvele arabe.
53. C. Flammarion. — Erupția vulcanului Krakatoa.
54. Chamisso. — Minunata po-veste a lui Petro Schlemil.
55. Nicolae Gogol. — Poveste.
56. Douglas Jerrold. — Mus-trările Doamnei Candel.
57. I. Slavici. — Educațiunea Morală.
58. E. Renan. — Pagini alese.
59. J. M. Guyau. — Pentru părinți și copii.
60. H. Macpherson (Jun). — Astronomie populară.
61. Ivan Turghenieff. — Asia
62. Honoré de Balzac. — Al-bert Savarus.
63. Virgil Caraiivan. — Dom-nița Ilina.
64. D'Anunzio, Zuccoli, Ogetti. — Nuvele.
65. André Theuriet. — Pră-vălia la doi crai

ei. — Datinele
tere.
supassant —
ii.
Nuvele.
Jorgescu. —

859/144

THANKFUL BLOSSOM

Bd 112399

BIBLIOTECA „MINERVEI“

No. 216.

3 1 2
BRET HARTE, *Francis*

Thankful Blossom

TRADUCERE

DE .

VIRGIL TOMESCU

BUCUREȘTI

«MINERVA», Institut de Arte
grafice și Editură, B-dul Aca-
demiei 3 — Str. Edgar Quinet 4

1916

Biblioteca Centrală Universitară

B C U 123945

Cota

Inventar 797353

T 245659

Re 292/4

EDITURA INSTITUTU-
LUI DE ARTE GRAFICE
ȘI EDITURĂ «MINERVA».

REPRODUCEREA OPRITĂ

B.C.U. "Carol I" Bucuresti

C797353

THANKFUL BLOSSOM

Timpul : anul 1779, locul : Morristown în Jersey.

Era un ger strașnic. Crivățul de la nord-est înghețase noroiul de pe drum, astfel că în scoarța ce se formase deasupra se putea citi întreg istoricul circulației de peste zi : urme de copite de la cavalerie, văgase adânci, provenind de la carele cu bagaje și altele mai adânci de la artilerie. Totul părea încremenit în amurgul acelei zile din Aprilie.

Pe garduri se vedeau sloiuri de gheață ; scoarța copacilor în partea expusă crivățului era acoperită de brumă, iar pe drum, în unele locuri mai stâncoase, apăreau pete negre, neacoperite de zăpadă, că și când pământul și-ar fi ros coatele și genunchii,

tot așteptând primăvara care nu mai sosea. Frunzele pe cari le muiase bruma, înghețaseră iar și foșnetul lor părea că alungă orice speranță de primăvară.

Ici și colo câte un gard sau zid dărâmat; pe câmpia incoloră ce se întindea dincolo se vedeau urmele unei tabere militare părăsite; pământul era răscolit de copite de cai și roate de căruțe și toată câmpia presărată cu fragmente de diferite efecte militare. Pe alocuri se mai vedeau rămășițele unor barace și întărituri rudimentare, printre cari se strecurau la răstimpuri câte o vulpe sau un lup, singurele ființe ce populau acele locuri pustii.

Culorile pale ce mai rămaseră pe orizont după apusul soarelui începuseră să dispară, crestele munților îndepărtați se întuneceau tot mai mult și odată cu noaptea se lăsă un ger cumplit, care părea că amortise până și vântul, ținându-l locului.

Foșnetul frunzelor înghețate încetase, crengile arinilor și sălciilor nu se mai băteau și sloiurile de ghiață nu mai cădeau de pe crengile uscate. O tăcere mortuară domnea printre copaci.

Pe șoseaua înghețată se auzi deodată tro-pot de cal; sgomotul era atât de puternic încât ar fi putut fi auzit până la pichetul cel mai apropiat.

Acest fapt sau poate proasta stare a șoselei îl supărau pe acel călăreț nevăzut, căci vocea sa se auzia încă din depărtare, înjurând drumul, calul, locuitorii și țara în genere.

— Domol, gloabă! Hop, vită bătrână! Fire-ar a dracului această șosea, împreună cu cerșetorul de arendaș, care nu o repară!

Conturile calului și călărețului apărură deodată pe vârful colinei pentru a dispărea tot așa de repede pe partea cealaltă. Trototul încetă. Străinul apucase pe un drum neumblat, acoperit de zăpadă.

Un zid de piatră la marginea drumului, oferea adăpost și siguranță. Călărețul se opri în mijlocul drumului și după ce și legă calul de un copac, înaintă cu mare precauțiune până la o casă situată la capătul drumului. Din podul casei o lumânare își revărsă razele în bezna de afară.

Necunoscutul se opri deodată, făcând un gest de nerăbdare. Lumina se stinsese.

Intorcându-se brusc, străinul luă drumul spre o șură situată lângă zidul de la șosea. Aci străinul se adăposti sub un copac, făcându-se aproape nevăzut.

În momentul acela locul ales nu era tocmai prielnic pentru o întâlnire amoroasă. Zăpada încă nu se deslipise de pe trunchiul copacului, crengile trosneau de ger, pe zid

bruma formase un strat de ghiață și întreg zidul era garnisit cu sloiuri.

Cu toate acestea locșorul de la zid redeștep-ta oarecari amintiri comice ale unor scene sentimentale trecute: câteva cărămizi rupte din zid erau astfel aranjate încât formau o bancă, pe scoarța copacului sub un voal de ghiață se zăreau diferite inițiale, o inimă tăiată în scoarță și inscripția: Al tău pe vecie!

Străinul își îndreptă privirile în continuu spre sură și spre câmpia deschisă de lângă ea.

Cinci minute trecură în această așteptare zadarnică. Zece minute! Luna începuse să se arate deasupra crestelor negre ale munților, privindu-l oarecum rușinată, ca și când ea ar fi fost cauza acestei așteptări zadarnice.

Figura ce apărea acum în lumina lunii era aceea a unui bărbat voinic și frumos, ca de vre-o 30 ani, având o ținută atât de marțială încât nu ar fi fost nevoie de epoletii ce-i purta pentru a constata că străinul era militar: căpitan în armata continentală.

Expresia feței contrasta însă mult cu atitudinea sa bărbătească; fața sa trăda o nervositate și o bizarerie ce nu se potrivea cu statura sa înaltă.

Această expresie ciudată se accentua tot mai mult pe măsură ce clipele se scurgeau.

În cele din urmă străinul, pierzându-și răbdarea, lovi cu picioarele în zid.

— Mu-u-uh !

Soldatul tresări, dar nu pentru că s'ar fi speriat sau că nu ar fi recunoscut în acest ton mugetul unei vaci. Ceeace l'a făcut să tresare era faptul că acest muget suna atât de aproape. Dacă un animal atât de voluminos a putut să se apropie fără ca el să-l vadă, cu atât mai mult...

— Mu-u-uh !

Soldatul se apropie încet de zid.

— St, Joiano, taci ! zise el, căutând a liniști vaca.

— Mu-u.... aci mugetul se transformă deodată într'un râs omenesc foarte armonios.

— Thankful ! strigă soldatul, isbucnind într'un râs oarecum silit.

Deasupra zidului apăru un căpșor ascuns într'o glugă. Cu coatele rezemate pe zid și sprijinindu-și bărbia rotundă și drăguță în mâini, Thankful îl privi mirată.

— Cum ? Oare te-ai așteptat la altceva ? Nu cumva ai fi voit să aștept toată noaptea aci, pe când tu steteai ca un somnambul sub copac ? Sau poate ai crezut că te voi chema pe nume, strigând : căpitan Allan Brewster, ca să audă toată lumea ?

— St. Thankful !

— Căpitan Allan Brewster din contingen-

tul Connecticut, repetă fata cu o sfortare aparentă a vocii sale armonioase, care însă totuși nu pătrundea mai departe decât până la copac. Căpitan Brewster, priviți-mă, sunt ea, a d-voastră prea umilă iubită !

După o mică luptă pe zid căpitanul renși să prindă mâna fetei, care i-o lăsă după carecari ezitări.

— Sunt puțini băeți pentru cari aş mugi, zise fata cu un aer de supărare, care o făcea cu atât mai drăgălașă. Știu însă că sunt mulți cari nu s'ar supăra pentru aceasta. Dar, se înțelege că frumoasele doamne din Morristown ar găsi că e ceva ordinar.

— Fleacuri, dragă, zise căpitanul care se urcase în acest timp pe zid, strecurându-și brațul în jurul taliei tinerei fete. Fleacuri, mai speriat numai. Dar de ce ai luat lumânarea din fereastră ? Ce s'a întâmplat ? Căpitanul o apucă de bărbie și întorcându-i fața spre lună o privi bănuitor.

— Ne-au sosit oaspeți pe neașteptate. A sosit contele, zise fata.

— A, neamțul afurisit ! Căpitanul o privi cercetător. Luna o privi deasemenea.. Fața tinerei fete era atât de blândă, atât de pasnică și atât de sinceră ca și fața lunei. De sigur că aceste două nestatornice se înțelegeau.

— Allan, el nu e neamț, ci un nobil străin exilat. Un cavaler....

— Nu mai există nobili, zise soldatul cu un gest disprețuitor. Congresul a hotărât astfel. Toți oamenii sunt liberi și egali din naștere.

— Totuși nu sunt toți egali, răspunse Thankful, ale cărei priviri trădau o nedumerire. Nici măcar vacile nu sunt la fel.

— Titlurile nu au nici o valoare, adăugă căpitanul încăpățînat.

Urmă o tăcere penibilă.

— Totuși nu ai dreptate, zise Thankful. Mai există un nobil. unul singur, e aristocratul meu, nobilul meu din grația naturei.

Căpitanul Brewster nu răspunse. Gesturile strengărești și zâmbetul ascuns ce însoțeau cuvintele acestei fete îndrăznețe păreau a indica pe căpitanul Brewster ca pe acel unic nobil.

Se vede că Brewster a interpretat cuvintele fetei în acest sens, căci el o strânse la piept. Brațele fetei și o parte a mantalei sale înfășurau gâtul căpitanului. Cei doi tineri au stat așa timp în această pozițiune, legănându-se în dreapta și stînga. În asemenea momente sublime sexul slab își păstrează de obicei mai bine prezența de spirit decît animalul bărbătesc, căci pe cînd brăvul căpitan se pierdea pe buzele domnișoarei Thankful, ea auzi foarte bine scârțăitul porții dela curte și putu să observe că luna,

urcându-se tot mai sus pe cer, începuse să devină inoportună.

Cu multă gingășie, foarte îngândurată, dar energetică fata se desprinsese pe jumătate din brațele căpitanului.

— Povestește-mi ceva despre tine, Allan, zise fata, invitându-l cu un gest ca să se așeze lângă dânsa pe zid. Spune-mi tot, iubitule, dar absolut tot.

Ea îl privi drept în față. Ochii ei căprii aveau de obicei o expresiune gravă, aproape melancolică, ascunzând însă în adâncurile lor o încredere dulce, copilărească și un devotament blajin. Când genele lungi se coborau de-asupra ochilor, ei căpătau o expresie de timiditate. În fața unui bărbat, acești ochi păreau a spune: Eu sunt dreaptă, fi și tu sincer față de mine.

Nu încape îndoială că orice bărbat, privit în acești ochi sollicitatori, ar fi preferat să devină sperjur decât să pricinuiască suferință posesoarei lor.

Pe fața căpitanului Brewster se ivi iar vechea expresie de nemulțumire.

— Toate merg prost, Thankful, și cauza noastră e pierdută. Congresul nu face nimic, iar Washington nu e omul pentru o asemenea situație. În loc să pornească la Philadelphia și să înfrâneze cu baioneta plebea lui Huncok și Adams, generalul Washington scrie scrisori. Ceeace ne lipsește e conducă-

torul. Bărbații din Connecticut o simt cu amărăciune. Dacă s'a pomenit în această privință de persoana mea, adaugă căpitanul cu un aer de îngâmfare, aceasta s'a făcut pentru că se știe de ce sacrificii sunt capabil și pentru că răzeșii din Noua Britanie cunosc devotamentul meu pentru cauza cea bună. Eu știu cât sufăr....

Fata îl privi cu un aer de compătimire. Fruntea ei frumoasă se încreți și ochii ei blajini erau plini de iubire.

— Iartă-mă, Allan. Am uitat, dragul meu, dar poate, ți-e foame acum?

— Nu, acum nu mi-e foame, răspunse căpitanul cu un aer de stoicism; și totuși, continuă el, a trecut o săptămână de când n'am mai mâncat carne.

— Eu... eu... ți-am adus câte ceva.

După oarecari ezitări fata scoase din umbra zidului un coș și arătându-i două găini fripte, ea continuă:

— Astfel de găini nu se găsesc nici chiar pe masa generalului Washington. Eu le-am păstrat pentru tine. Aci e o ceașcă cu marmeladă, din aceea care-ți place ție. (Cu un aer de duioșie). Ți-am adus și o bucată de slănină. Ah, dragul meu, care când ne vom așeza și noi la masa noastră? Oare când se va sfârși acest teribil război? Nu orezi că ar fi mai bine să-l abandonăm? Regele George

nu e așa de rău, precum se spune, nu e așa ! Mă gândeam (foarte confidențială) că tu și el ați putea aranja lucrurile fără concursul lui Washington, care nu face altceva decât să infometeze oamenii. Dacă regele te-ar cunoaște așa cum te cunosc eu, sunt sigură că el ar face așa cum ai voi tu.

Pe când vorbea, fata îi întinse când pe rând toate proviziunile din coș, pe cari căpitanul de vârf în buzunarele sale. Era însă o mare deosebire în mișcărilor lor: gesturile fetei erau grațioase, delicate, căpitanul însă, dată fiind statura sa uriașă și uniforma militară, făcea o impresie ridicolă în timpul acestei operațiuni.

— Nici odată nu mă gândesc la mine, zise el vârând ouăle în buzunar, iar găinile în sânul mantalei. Nu mă gândesc nici odată la mine și nu dau sfaturi, când văd că ele sunt prea puțin luate în seamă. Am însă o datorie față de soldații mei — față de Connecticut (Aci căpitanul legă ceașca cu marmeladă în batistă), dar trebuie să mărturisesc că zelul meu pentru cauza cea bună ar putea să mă îndemne la o faptă mare, mai ales dacă cineva mă întărită. Nu am nici o pretenție ca să devin comandant, dar....

Thankful era entuziasmată.

— Sunt sigură că dacă ai fi tu în fruntea armatei, pacea s'ar încheea în 14 zile.

Nu există bărbat, care ar putea să reziste complimentelor chiar exagerate ale unei femei, de care se crede iubit. Bărbatul poate avea îndoele cu privire la efectul acestor complimente asupra părerilor unor oameni cu judecată mai rece, el va fi însă încredințat că cel puțin această bunătate de femei îl înțelege și că ea reprezintă anumite adevăruri incontestabile, deși nerecunoscute. Și dacă complimentele vin de la o ființă cu o guriță așa de caldă și dulce, ele au o putere de convingere mult mai mare decât sentința posteriorității.

Foarte încântat soldatul își încheeă mantaua la piept, unde vărâse găinile.

— Cred că acum trebuie să pleci, zise ea cu un aer de îngrijire maternă, pe care chiar și fetele cele mai tinere îl adoptă față de iubiții lor, ca și când vre-una din păpușele lor și-ar fi schimbat deodată sexul, transformându-se într'un bărbat.

— Trebuie să pleci, dragul meu, căci tata s'ar supăra din cauza absenței mele. Vino Miercuri iar, scumpul meu, și să nu te duoi la baluri, să nu te mai iuți la alte fete. Și să-mi dai de știre când îți va fi foame.

Ochii ei căpriei îl priveau cu atâta dragoste, cu atâta îngrijorare și erau atât de

solicitatori încât căpitanul nu se putu opri s'o sărute din nou.

Urmă apoi încă o îmbrățișare de adio în timpul căreia căpitanul avuse grija să nu'si deterioreze proviziunile. El își pipăi buzunarele și după ce se încredințase că ouăle sunt intacte își luă rămas bun, dispărând în întineric. Peste câteva minute șoseaua răsună sub copitele calului său.

Ajuns în vârful colinei căpitanul se pomeni în față cu doi călăreți, cari apăruseră din umbră, somându-l să stea.

— Dv. sunteți căpitanul Brewster, dacă nu mă înșel, zise unul din călăreți.

— Da! Iar Dv. sunteți maiorul Van Zandt, nu e așa? răspunse Brewster necăjit.

— Aveți dreptate. Regret, căpitane, dar trebuie să vă comunic că sunteți prizonierul meu.

— Din a cui poruncă?

— Din ordinul generalisimului.

— Pentru ce?

— Pentru nesupunere și instigații la revoltă.

Sabia căpitanului, care o trăsese la apariția celor doi călăreți, oscilă o clipă în aer. Apoi căpitanul, frângându-și sabia, o aruncă la picioarele maiorului.

— Continuați, zise el morăcănos.

— Nu intră în atribuțiile mele de a vă atrage atenția asupra pericolului ce rezultă din enervarea Dv. — mai ales în ceea ce privește proviziunile ce le aveți în buzunare, răspunse maiorul foarte liniștit. Dacă nu mă înșel proviziunile au suferit tot așa de mult ca și sabia Dv. Înainte marș!

Căpitanul Brewster, urmând pe cei doi călăreți, privea cu jale cum gălbenușul ouălor sparte, prelingându-se pe burta calului, se scurgea la pământ.

II.

D-șoara Thankful rămăsese lângă zid. După plecarea căpitanului, fata se întoarse și se strecură ca o umbră până la strășina șurei, iar d'aci prin grădină din pom în pom până la ușa bucătăriei prin care intra în casă.

Urcând repede scările din dos, Thankful intră în camera ei, în a cărei fereastră așezase lumânarea cu o oră în urmă. Fata aprinse lumânarea și o așeză pe masă. Apoi desbracă mantaua lungă și-și aranjă părul în fața oglindei pentru a șterge orice urmă a acestei întâlniri nocturne.

Unui bărbat i se poate întâmpla să fie distrat după o întâlnire cu iubita sa; el uită poate să-și aranjeze cravata sau să îndepăr-

teze firul lung de păr ce-i atârnă de vre-un nasture al hainei sale. Dar, în ceeace privește femeea, — de, pisica nu se trădează când vine de la oala cu lapte.

Thankful părea satisfăcută de acest examen în fața oglindei și nu încapă îndoială că ea avea motive să fie mulțumită. deși toaleta ei nu era tocmai după ultimul jurnal. Orice mișcare a corpului ei mlădios trăda o simetrie desăvârșită și cine o privea de la căpșorul ei drăguț până la picioarele, putea fi încredințat că totul era natural și frumos.

După câțva timp Thankful deschise ușa și ascultă, apoi trecu încet în antreu. Era întuneric, numai prin crăpătura de sub ușa salonului se vedea lumină. În acest moment Thankful fu apucată de o mână și atrasă în sufragerie. Cel ce o conducea umbla pe dibuite, lovindu-se de mobile. Thankful râdea. Deodată lumânarea fu aprinsă și Thankful se găsi în fața tatălui ei, un moșneag cărunt de vre-o 60 ani.

— Ai fost afară, domnișoară Thankful?

— Da!

— Și nu ai fost singură?

— Nu, zise Thankful zâmbind. Acest zâmbet pornea din colțurile ochilor ei căprui și se întinse până în gropițele de pe obraz, sfârșind prin a desveli un șir de din-

țișori albi. Nu, nu am fost singură, adaugă Thankful.

— Cu cine întrebă bătrânul, a cărui energie începuse să scadă în fața acestei strengărite.

Thankful se așează pe masă, balansând picioarele.

— Tată, am fost cu căpitanul Brewster din contingentul Connecticut.

— Cu omul acela ?

— Da cu omul acela !

— Îți interzic de al mai vedea !

Thankful, ținându-se cu mâinile de marginele mesei, balansa și mai mult cu picioarele.

— Il voiu revedea de câte ori voiu avea plăcere.

— Thankful Blossom !

— Abner Blossom !

Bătrânul, schimbându-și tonul de admonestare părintească, adoptă un limbaj mai confidențial.

— Precum văd tu nu ști ce se vorbește despre Brewster. Află deci că el ațâță regimentul la revoltă, că trădează cauza noastră.

— Și de când te interesezi tu așa de mult de această cauză ? De când îți vinzi cerealele cu prețuri îndoite ? De când mi-ai spus că te bucuri că eu nu fac politică ?

— Taci, zise bătrânul, arătând spre ușa salonului.

— Taci, repetă Thankful. Nu mai vreau să aud acest cuvânt. Toată lumea îmi zice: taci! Contele zice: taci, Allan zice: taci, tu zici: taci. M'am săturat de acest: taci. Ah, oare nu există un om în lume, de la care nu ar trebui să aud acest cuvânt. Thankful își ridică ochii spre tavan.

— Ești nesocotită și indiscretă, de aceea e nevoie de această admonestare.

Thankful se mai balansa puțin pe masă, apoi sări jos și-l apucă pe bătrân de mânecă, privindu-l bănuitoare.

— De ce m'ai oprit ca să intru în salon? De ce m'ai adus aci?

Pentru un moment bătrânul își pierdu cumpătul.

— Pentru că... pentrucă..., dar nu ști că contele...

— Ți-e teamă să nu afle contele că am un amant? Bine, atunci voi intra la dânsul și îi voi spune totul, zise Thankful, apropiindu-se de ușa.

— De ce nu i-ai spus-o cu o oră mai înainte, când te-ai furișat afară, zise bătrânul, luând-o de mână. Dar aceasta nu importă acum. Eu nu te-am reținut din cauza contelui. Când ai plecat a mai sosit un tânăr; se pare că e un om de vază.

Acum discuta cu contele într'o limbă străină, probabil italianește.

— Nu știu, zise Thankful îngândurată

— Pe unde a venit?

Ea bănuia că tânărul acela a văzut-o cu căpitanul Brewster.

— Dinspre oraș.

Thankful se liniști.

Luând-o de mână, bătrânul deschise ușa salonului și o prezentă oaspeților.

— Fiica mea, Thankful Blossom!

Doi domni, cari conversau lângă sobă, se sculară imediat.

Unul din ei înaintă cu un aer confidențial, dar politic. Accentul său îl trăda că e străin.

— Suntem foarte încântați, domnișoară. Eram dezolat, asemenea și prietenul meu, baronul Pomposo, căci nu mai aveam speranță să vă vedem.

Un surâs aproape imperceptibil se ivi pe fața brună a baronului, ale cărui priviri păreau că exprimă un reproș față de tovarășul său. Baronul se înclină.

Thankful execută plecăciunea ce se obișnuia atunci: odată cu mlădierea corpului, piciorul drept glisa în semicerc înainte. Acest picioruș însă era atât de frumos și întreaga figură a fetei atât de încântătoare, în cât baronul nuși putut ascunde admirația.

Fata constatase dintr'o singură ochire că baronul era frumos.

După prezentare bătrânul Blossom se întreţinu cu contele asupra felului, cum generalisimul Washington înţelegea să conducă afacerile, cât şi asupra atitudinii congresului.

Într'un alt colţ al odăei baronul şi Thankful vorbeau despre baluri, despre fetele din Morristown, despre micile intrigi din cartierul general, despre maiorul Van Zandt şi despre alte persoane din anturajul lui Washington.

Afară se deslănţuise un viscol. Întreaga natură se schimbase. Luna dispăruse şi cerul era acoperit de nori. Ningeă ca în toiuł ernei.

Thankful şi baronul se îndreptară spre uşa din dos, pentru a observa această schimbare meteorologică.

Privind câmpia acoperită de zăpadă, Thankful avu senzaţia ca şi când ar fi uitat toate amintirile din trecut, ca şi când urmele paşilor ei din ultimele ceasuri s'ar fi şters de mult. Zidul de lângă drum şi vechea sură îi apăreau ca nişte lucruri străine, necunoscute...

A fost ea vre-odată acolo? Văzut'a ea pe căpitanul Brewster? Totul i se părea o închipuire.

Deodată vântul trânti uşa de la spate şi

Thankful fu împinsă afară. Fata scoase un tipăt ușor; baronul o prinse de talie și cum vântul se năpustea cu furie asupra lor, el se apropia și mai mult de dânsa. Cei doi tineri erau singuri. Thankful îi aruncă o privire săgalnică; ea observă cu surprindere că ochii baronului erau foarte strălucitori, blânzi și—precum i se părea—prea gravi pentru această situație. O nouă senzație o făcu să tresară, o senzație pe care nu o cunoscuse până în acea clipă și pe când ea îl privi cu un aer de teamă și așteptare, baronul se plecă și o sărută. Thankful îl privi turburată. În clipa următoare însă ea îl lovi cu palma în față și dispăru în întinerie.

Bătrânul Blossom eși în curte: el era foarte surprins, văzând că baronul rămăsese singur.

Thankful reintrase în casă prin ușa din față; ea părea foarte calmă, ca și când nimic nu s'ar fi întâmplat.

Dimineata, când bătrânul Blossom cio-căni la ușa fiicei sale, el o găsi îmbrăcată. Thankful era palidă și indispusă.

— Dacă te-ai sculat așa de vreme, ai fi putut să asisti la plecarea oaspeților noștri și să le urezi călătorie bună, mai ales baronului, care părea cam indispus din cauza absenței tale.

Thankful se înroși.

— De când se simte nevoe ca să fiu primitoare față de orice nătărău străin, care din întâmplare se abate pe la noi, zise Thankful cu amărăciune.

— Baronul e un adevărat cavaler; el ți-a dat dovezi de politeță...

— Politeță! Intr'adevăr!

— Nu cumva baronul a îndrăznit... D. Blossom o privi scrutător.

— Nu, nu răspunse Thankful roșind. Nu s'a întâmplat nimic. Dar ce ai acolo? O scrisoare?

— Da. Fac prinsoare că e de la căpitanul Brewster, zise bătrânul, întinzându-i scrisoarea. Ea a fost adusă de un băiat din tabără. Ascultă sfatul meu, Thankful. Căpitanul nu e demn de tine.

Thankful luă scrisoarea cu un gest disprețuitor. Scriscarea era scrisă în grabă și plină de greșeli ortografice. Căpitanul Brewster îi făcu cunoscut că a fost arestat pentru instigații. La sfârșit îi comunică trista soartă ce au avut-o darurile ei, rugând-o să-i mai trimită câte ceva.

Thankful citi scrisoarea, o reciti și apoi o rupse. Aducându-și apoi aminte că aceasta e prima scrisoare de la iubitul ei, pe care ea nu o păstrează, Thankful se căzu să reconstitue scrisoarea. Văzând că nu reușește și stăpânită de un nou capriciu, ea aruncă bucățile de hârtie pe fereastră.

În tot timpul zilei Thankful era mai distrată și mai capricioasă ca oricând. Ea se simți mai ușurată când află că tatăl ei a plecat la Morristown. Spre amiazi ninsoarea încetă.

În acest timp Thankful era ocupată cu gospodăria, dar și cu propriile ei gânduri, cari azi se deosebeau foarte mult de cele de toate zilele.

Spre seară sosiră noui oaspeți; în curte se auzeau voci și tropot de copite. Lucrul nu era neobișnuit în acele timpuri, întrucât curtea arendașului Blossom, fiind situată la șosea, era o etapă pentru trupe și pentru trăsurile comisarilor ce treceau pe acolo.

Thankful nu auzise sgomotul de afară; negrul Cesar, sluga arendașului, o deșteptă din visurile ei.

— Domnișoară, soldații fac tabără în fața casei, iar în salon un ofițer s'a trântit pe canapea, cu picioarele pe masă.

Thankful sări în sus ca arsă și împingând pe negru la o parte coborî repede scara și deschise ușa salonului. Negrul avuse dreptate. Un ofițer ședea tolănit pe canapea, cu cismele împintenate pe masă. La apariția fetei ofițerul sări drept în sus.

— Scuzați, domnișoară, dar nu m'am așteptat să găsesc pe cineva în această casă, cu atât mai puțin o doamnă.

Frapat de frumusețea fetei, ofițerul ezită un moment.

— Eu sunt maiorul Van Zandt.

— Și eu Thankful Blossom, zise fata cu mândrie.

Instinctul ei femeesc ghicise încurcătura ofițerului. Acesta părea surprins, auzind numele fetei.

— Thankful Blossom? repetă el. Fiica d-lui Blossom?

— Da. Tata se va înapoia în curând de la Morristown.

Thankful simți deodată o mare neliniște. Ochii ei păreau a-l întreba: Tata se va reîntoarce, nu e așa?

Ofițerul îi răspunse mai mult cu ochii de cât cu gura. După o clipă maiorul zise:

-- El nu se va reîntoarce azi și poate nici mâine. Tatăl Dv. e prizonier.

Thankful îi aruncă o privire dușmănoasă.

— Prizonier? Pentru ce?

— Pentru că a dat ajutor dușmanului, adăpostind spioni.

Thankful se înroși aducându-și aminte de incidentul cu baronul, de sărutul furat. Pentru un moment fata își pierdu cumpătul și se simți foarte rușinată, ca și când maiorul ar fi fost martorul acelei scene. Maiorul observă încurcătura fetei, dar el o interpretează în alt sens.

— În cazul acesta probabil că și eu sunt

prizonieră ? zise Thankful, ridicând tonul și postându-se drept în fața ofițerului. Domnii în chestie au fost oaspeții casei, prin urmare oaspeții mei și dacă ei sunt spioni, atunci și eu sunt vinovată, fiindcă i-am găzduit. Așa e, domnul meu, și îmi pare bine că am găzduit niște persoane atât de gentile, cari nu s'au înjosit să insulte o fată rămasă singură, fără mamă, fără sprijin...

Maiorul o privi cu un aer de durere și ilaritate, dar în loc de ori ce răspuns el se înclină în fața fetei, care se îndârji și mai mult, văzând că ofițerul are aerul s'o compătimească.

— Cine sunt acești spioni și cine e denunțiantul ? Ea îl privi cu un aer provocator.

— Tatăl D-voastră, domnișoară Thankful, era de mult bănuie că furnizează proviziuni dușmanului. Politica generalismului cerea însă să nu se dea prea multă atențiune preferințelor politice ale necombatanților și să se caute a-i atrage în tabăra noastră, acordându-le oarecari avantaje și privilegii. Când s'a aflat însă că doi străini sub nume false, având însă pașaporte în regulă, au fost găzduiți în casa D-voastră...

Thankful se grăbi să-l întrerupă :

— D-voastră faceți aluzie la contele Ferdinand și la baronul Pomposo, doi cava-

leri cinstiți și dacă ei au avut plăcerea să acorde atenție unei fete, care deși nu face parte din aristocrație...

Maiorul se înclină zâmbind.

— Dacă D-voastră constatați acest fapt, domnișoară dragă — și sunt sigur că puteți face această constatare — de vreme ce sunteți atât de încântătoare, — atunci de sigur că tatăl D-voastră va fi pus în libertate. Generalisimul nu disprețuește influența și farmecele sexului frumos.

Revoltată de zâmbetul maiorului, Thankful izbucni:

— Cum se numește denunciantul? Cine a îndrăznit?

— Denunciantul se află de asemenea arestat; e căpitanul Brewster din contingentul Connecticut.

Thankful schimbă fete fete.

— Aceasta e o minciună, minciuna unui laș!

Ofițerul se înclină zâmbind din nou. Thankful eși și urcă repede scările, iar peste câteva clipe reapăru îmbrăcată în costum de călărie.

— Cred că am voie să plec ca să vizitez pe tatăl meu, zise Thankful, evitând să se uite în fața maiorului.

— Sunteți liberă, domnișoară. Ordinele mele nu vă privesc pe D-voastră. Dați-mi voie să vă țin scara.

Thankful nu răspunse. În acest timp negrul Cesar adusese calul la poartă.

Refuzând mâna maiorului, fata se urcă ușor pe șea, pe când ofițerul ținea hățurile.

— Un cuvânt, domnișoară Thankful!

— Lăsați-mă, zise Thankful în culmea enervării.

— Un moment, vă rog!

Cu toate că maiorul ținea hățurile, calul începuse să cabreze și Thankful era în pericol să cadă de pe cal. Rușinată și înfuriată peste măsură, Thankful îl lovi pe ofițer cu cravașa peste obraz.

Scăpând hățurile calului, maiorul își întoarse fața spre ea. Fața sa era palidă, în afară de o dungă roșie care o traversa de la tâmplă până la bărbie.

— Nu voiam să vă rețin, zise el liniștit. Voiam numai să vă rog ca să comunicați generalisimului că eu, înainte de a vă vedea, nu am avut cunoștință despre prezența D-voastră aci și că din acest moment am procedat față de D-voastră așa cum se cuvine unui ofițer și gentilom.

În acest timp Thankful se îndepărtase în goana calului. Maiorul reintră în casă. Cei câțiva soldați cari au asistat la această scenă, se fereau să privească în fața palidă și în ochii scânteetori ai ofițerului.

Thankful se gândea la Allan, care era prizonier și avea nevoie de ajutorul ei. Nu-i

venea să creadă că el ar fi trădat'o într'adevăr. Ea se gândea cu oarecare amărăciune și la baronul Pomposo și ardea de nerăbdare să-l vadă și să-i facă reproșuri pentru sărutul furat, de la care — credea ea — i s'a tras toată rușinea și toată îngrijorarea de acum. Thankful își aduse aminte și de tatăl ei și sfârși prin a urî toată lumea.

Dar pe lângă toate acestea: grija pentru tatăl ei, revolta contra baronului și amărăciunea ce o simțea din cauza purtării lui Allan, pe lângă toate acestea o chinuia un gând, pe care nu-l putea alunga, ori cât ar fi voit s'o facă; era amintirea feței palide și frumoase a maiorului Van Zandt, cu dunga roșie ce i-o făcuse cravașa ei.

Vântul ce se stârnise, mult mai sprinten de cât calul domnișoarei Thankful, se transformase în furtună la sosirea ei în Morristown.

Casa, în care se afla cartierul general al lui Washington, era situată pe o colină.

În interiorul casei domnea un semiîntuneric lugubru, ascetic. Focul din sala de recepție și din sufragerie era aproape stins.

Tot mobilierul din hala de la mijloc se compunea din câteva scaune de trestie. Pe un scaun dormea un negru, camelierul ge-

neralisimului. În sufragerie lângă sobă doi ofițeri conversau cu jumătate voce pentru a nu turbura liniștea sanctuarului de alături unde se afla generalisimul. Ușa acelei camere era întredeschisă. O lampă ce atârna de pe tavan, arunca lumina ei palidă asupra scaunelor fără lustru, asupra dulapului monstruos, asupra mesei din mijloc și în sfârșit asupra figurei unui bărbat, care ședea nemișcat lângă sobă. Figura lui Washington reprodusă de atunci în atâtea tablouri și portrete, e cunoscută în toată lumea. Această împerechere de blândete, demnitate și putere, această întrupare a energiei și a răbdărei filosofice a fost descrisă atât de des, încât ne putem mărgini a menționa numai câteva amănunte.

În atitudinea acestei figuri, în echilibrul ei fizic și chiar în amănuntele îmbrăcăminte se manifesta un exclusivism aristocratic. Era atitudinea unui rege, — a unui rege, care prin ironia împrejurărilor, ducea atunci o luptă contra oricărei regalități, era un domnitor, care lupta pentru dreptul cetățenilor de a se guverna singuri și pe cari totuși îi guverna el, pe baza dreptului său înăscut.

De afară se auzea tropot de cal, strigătul sentinelei și vocile ofițerilor de serviciu.

Se părea însă că acest sgomot nu turbură câtuși de puțin gândurile lui Washington.

Ușa se deschisese și aerul rece de afară începuse să pătrundă înăuntru.

Din hală se auzia un foșnet de haine femești, șoapte și după câteva clipe un tânăr cîțier se prezintă în fața generalisimului adâncit în gânduri. Era adjutantul său, colonelul Hamilton.

— Scuzați, domnule general, dar...

— Nu e nevoie de scuze, căci nu m'ai deranjat, zise Washington liniștit.

— Afară e o doamnă tânără, care dorește a fi primită în audiență; e Thankful Blossom, fiica lui Abner Blossom, acuzat și arestat pentru că a dat concurs dușmanului.

— Thankful Blossom? întrebă Washington.

— Poate vă aduceți aminte, Excelență, de această frumusețe provincială, o adevărată perlă a acestei regiuni. E vorba de Cresida opopeei noastre din Morristown, aceea care a îndemnat pe galantul căpitan Brewster din Connecticut...

— Aveți o memorie mai bună de cât mine, d-le colonel, memoria unui bărbat mai tânăr, în asemenea chestiuni, zise Washington rîzând.

Colonelul se înroși.

— Și totuși mi se pare că am auzit despre acest fenomen. În orice caz lăsați-o să intre, împreună cu cei ce o însoțesc, adăugă Washington.

— Ea a venit singură, domnule general.

— Un motiv mai mult ca să-i acordăm toată atenția. Să nu o mai lăsăm să aștepte. Vă rog s'o introduceți imediat și — singură, așa cum a venit.

Colonelul se înclină și se retrase. În clipa următoare ușa se deschise și Thankful intră. Era atât de încântătoare în costumul ei de amazonă, atât de tânără și originală în frumusețea ei și mai ales atât de îndrăzneată și energică în îndeplinirea misiunii ce o adusesse aci, încât Washington, renunțând la formele obișnuite și grave ale etichetei, înaintă cu câțiva pași spre dânsa și luând'o de mână o conduse la scaunul pe care-l ocupase el până acum. Generalul rămăsese în picioare.

— Cunosc numele D-voastre, domnișoară, zise Washington liniștit. Inșă chiar dacă nu l'aș cunoaște, ar fi suficientă scrisoarea de recomandatie cu care v'a înzestrat natura, o recomandatie care vă asigură oriunde o bună primire. Cu ce vă pot servi?

Dar vai, semi întunericul solemn din cameră și ținuta gravă și demnă a acestui mare bărbat, făcuseră să pălească strălucirea ochilor ei căprii. Roșata feței, datorită atât furtunei de afară cât și emoției ei sufletești, dispăruse și iritațiunea de mai înainte făcuse loc unei slăbiciuni neobișnuite. Thankful abia își putu reține lacrămile ce se ivi-

seră în ochii ei frumoși, când privirile ei se întâlneau cu ochii blajini și calmi ai acestui bărbat.

— Motivul vizitei D-voastre e ușor de ghicit și într'adevăr fapta D-voastre vă face cinste, zise Washington. E frumos, când o fiică se îngrijește de tatăl ei, chiar dacă aceasta ar fi greșit.

La aceste cuvinte Thankful se ridică. Ochiul ei își recăpătaseră strălucirea. Durerea ce o simțise din cauza nenorocirii tatălui ei și care făcuse să-i tremure buzele într'un acces de plâns, dispăruse deodată.

— Nu am venit ca să vă vorbesc despre tatăl meu; nu am alergat singură aci pe o vreme atât de rea ca să vă vorbesc despre dânsul. Cred că tatăl meu se poate apăra singur. Am venit ca să vorbesc despre mine, despre minciunile ce s'au răspândit în privința mea și a iubitului meu, căpitanul Brewster, care se află acum la închisoare pentru că iubește o fată, care nu face politică și care nu are interes pentru cauza D-voastre, ca și când orice tânăr ar trebui să ceară sfatul D-voastre în afacerile sale intime. Se afirmă că tatăl meu ar fi adăpostit spioni. Vă cer scuze, Excelență, dar eu am constatat că erau doi cavaleri cinstiți, cari mi-au acordat oarecare atenție. S'a mai zis că iubitul meu, căpitanul Allan Brewster,

ar fi făcut acest denunț. De aceea am venit aici; am venit pentru a vă cere să nu sacrificați reputația unei fete intereselor politice și să nu se mai trimită soldați în casa unui arendaș cinstit, soldați cari vin să spioneze și cari pentru a o putea face, nu se sfiesc să gonească o biată fată din propria ei casă.

În timpul acestei cuvântări fața ei plină de energie și roșie de indignare se apropiase de trăsăturile demne și de ochii calmi ai marelui comandant.

Spre marea ei consternare Washington se plecă și o sărută drept în mijlocul frunței ei îndrăznețe.

— Luați loc, domnișoară Blossom, zise el, așezându-se pe un scaun. Luați loc și ascultați-mă o clipă. Acel ofițer, care 'și îndeplinește misiunea neplăcută de a supraveghea curtea tatălui D-voastre, e un membru al familiei mele militare, un cavaler. Dacă el ar fi gresit, spre rușinea lui și a mea...

Thankful interveni repede:

— Nu, nu! El s'a purtat foarte cuviincios. Eu, dinpotrivă, am fost poate...

Thankful se opri. Fața palidă a maiorului, cu dunga loviturii de cravașă, îi apăruse iar înaintea ochilor.

— Sunt convins că maiorul Van Zandt va fi știut să țină seamă de supărarea D-voastre, zise Washington, privind'o semnificativ. Dați-mi voie însă ca să lămuresc un alt

punct, asupra căruia nu suntem de aceeași părere.

Apropiindu-se de ușă, Washington chemă pe adjutantul său, care se prezintă cu un teanc de hârtii. El se uită zâmbind la domnișoara Thankful, ca și când ar fi auzit convorbirea ei cu generalul, convorbire care nu era lipsită de o nuanță umoristică.

Colonelul Hamilton răsfoi hârtiile. Thankful își mușcă buzele, căci se simți foarte jenată. După câteva secunde colonelul Hamilton îi prezintă o hârtie.

— Acesta e denunțul.

— Citiți, zise Washington liniștit.

Denunțul, de altfel foarte laconic, arăta că arendașul Abner Blossom obișnuia să adăpostească în casa lui doi domni străini: contele Ferdinand și baronul Pomposo — bănuți a fi dușmanii cauzei și spioni.

Denunțul era semnat de Allan Brewster, căpitan din Connecticut.

Thankful recunoscuse scrierea și ortografia lui Allan. Ea se ridică de pe scaun. Ochii ei trădau o surprindere și o îngrijorare tot așa de sinceră ca și indignarea ei de mai înainte.

— Ați uitat, domnișoară Thankful, că încă nu mi-ați spus cu ce vă pot servi, zise Washington. Era imposibil ca d-voastre să vă mai interesați de căpitanul Brewster, care a făcut depoziții defavorabile

d-voastre și... celorlalți prieteni ai d-voastre. Asemenea nici pentru aceștia nu trebuie să vă îngrijiți, de vreme ce ei au rămas liberi și necunoscuți. Dacă puteți dovedi că ei nu sunt spioni și nici dușmani ai cauzei noastre, atunci tatăl d-voastre va fi pus imediat în libertate. Permiteți-mi însă o singură întrebare. Pentru ce credeți d-voastre că acești străini sunt oameni cinștiți?

— Pentru că sunt... cavaleri.

— Trebuie să știți că printre spioni sunt și oameni de bună familie, oameni talentați și cu bune purtări în societate. Dar poate aveți și alte argumente?

— Părerea mea se întemeiază pe faptul că ei au vorbit numai cu mine, zise Thankful roșind. Ei au preferat să stea cu mine de vorbă de cât cu tatăl meu. Afară de aceasta ei nu vorbeau despre politică, ci... despre alte lucruri, cum obișnuesc tinerii. Pe baronul Pomposo nu l'am văzut de cât o singură dată, dar el...

Thankful se încureă cu desăvârșire.

-- Tot ce știu e că ei nu erau spioni... așa!

Washington o privi cu bunătațe.

— Trebuie să vă mai întreb un lucru. Indiferent dacă informațiunile d-voastre sunt sau nu fondate, d-voastre trebuie să știți că dacă chestiunea se prezintă așa

cum ați spus, eu nu pot lua nici o măsură contra acelor domni, în cazul contrar însă învinuirea ce i se aduce tatălui d-voastre s'ar dovedi ca falsă. Pentru a clarifica lucrurile vă întreb dacă sunteți dispusă de a face colonelului Hamilton o descriere amănunțită a celor doi cavaleri, descripțiune pe care căpitanul Brewster — din motive foarte explicabile — n'a putut s'o facă.

După oare cari ezitări Thankful începu să facă descripția contelui. Ea începuse cu acesta, deoarece i se păruse că e mai ușor și într'adevăr, când veni vorba despre baronul Pomposo, fata se încurcă. După primele semnalmente ale baronului colonelul Hamilton tresări, aruncând o privire asupra lui Washington. Acesta îi făcu un gest, invitându-l să tacă.

— Și acest domn, acest baron...

— Pomposo, adăugă Thankful cu mândrie.

Pe fața colonelului se ivi un zâmbet. Washington rămăsese liniștit.

— Dați-mi voe să vă întreb, dacă baronul v'a făcut vre-o propunere cinstită de dragoste, dacă tatăl d-voastre avea cunoștință despre aceasta și dacă o domnișoară ca d-voastră ar fi putut s'o primească?

— Tata mi l'a recomandat, cerându-mi

să fiu amabilă față de dânsul. Baronul... m'a... sărutat și eu... l'am palmuit.

Colonelul Hamilton isbueni într'un ho-hot de răs, spre marea mirare a domnișoarei Thankful.

Washington rămăsese impasibil.

— Mi se pare că am recunoscut pe unul din cei doi domni. Probabil că instinctul d-voastre nu v'a înșelat. În orice caz puteți fi sigură că v'om cerceta cazul și că tatăl d-voastre se va bucura de toată condescendența noastră.

— Mulțumesc, Excelență. Acum însă, cred că... trebuie să plec acasă. E târziu și drumul lung...

Washington zâmbi.

— Acest lucru constituie un motiv mai mult ca să vă rețin ca oaspe al soției mele, cel puțin până mâine. Doamna Washington nu va permite ca domnișoara Thankful să părăsească casa noastră, fără un act de ospitalitate și fără un sfat din partea ei.

Colonelul Hamilton fu însărcinat să introducă pe tânăra fată la doamna Washington.

La reîntoarcere colonelul Hamilton se uită zâbind la superiorul său.

— Dacă presupunerile d-voastre concordă cu ale mele, zise Washington, atunci în-

telegeți că chestiunea e atât de delicată, în cât ați face bine să păstrați deocamdată absolută discrețiune. În orice caz veți evita de a face vre-o aluzie față de domnul în chestie.

— La ordin, domnule general. Dar vă rog a'mi permite o întrebare. Credeți d-voastre că este vorba de altceva de cât de o simpatie trecătoare pentru o fată frumoasă...

Washington îi puse mâna pe umăr.

— Dacă v'am spus să păstrați discrețiune, am făcut-o pentru că m'am decis să cercetez personal această chestiune.

— Scuzați, Excelență, dar după părerea mea nu e de cât o intrigă a acestei simple fete de la țară.

— Se poate să ne înșelăm, dar eu cred că nu e o fată simplă de la țară, dacă ea a fost în stare să cucerească o persoană atât de distinsă și să stârnească atâta vâlvă în întreg ținutul.

Thankful se culcase de vreme. Furtuna de indignare ce o stârnise în sufletul ei a restarea părintelui ei, a căpitanului Brewster, cât și perfidia acestuia o făcuse se uita că acesta fusese iubitul ei. Indignarea ștersese ori ce urmă de dragoste pentru

Allan și acum, după ce furtuna trecuse, biata fată simți o mare desamăgire și un mare gol în sufletul ei. Remușcărilor pentru cele petrecute o chinuiau, dar în același timp i se părea că aceste fapte au fost săvârșite de o altă Thankful Blossom, care a pierit în viscolul de erii. Ea simți că abia acum devenise femeie.

Amintirea maiorului Van Zandt o turbură foarte mult și ea simți necesitatea de a mărturisi cuiva purtarea ei față de acel ofițer. Dar un sentiment de iritațiune inexplicabilă ce o stârni acoastă amintire, o determină să-și păstreze secretul.

— De altminteri, raționa ea, dacă maiorul Van Zandt e cu adevărat cavaler, el trebuia să știe în ce dispoziție mă găscam și că nu am avut intenția să-l înșult.

Cu această logică femeiască și responsabilă, Thankful își liniști sufletul ei cinstit.

Cu toate acestea remușcărilor se iviră din nou în cursul nopții, turburându-i somnul. Ca orice natură impulsivă Thankful începuse să raționeze abia după săvârșirea faptei. Indoețiile ei ulterioare o duceau la disperare.

Venirea ei în cartierul general i se părea o greșeală ireparabilă, purtarea ei față de maiorul Van Zandt a fost nepoliticoasă și brutală, dar ce folos că ea recu-

noscu abia acum acest adevăr, când din cauza depărtării orice scuză ar fi rămas fără efect. Thankful plângea. În cele din urmă, ne mai putând suporta aceste chinuri sufletești, ea se sculă și se așeză la fereastră, plimbându-și privirile dezolate pe câmpia acoperită cu zăpadă. În depărtare lucea baioneta unei sentinele în lumina lunii.

Obişnuită cu mediul rustic de acasă, unde putea să se plimbe în libertate la orice oră, Thankful se hotărî să iasă afară. Ea se îmbracă repede și se furișă din casă, uitând cu desăvârşire că exista o mare deosebire între curtea tatălui ei și o tabără militară.

După câțiva pași Thankful se pomeni în fața unei sentinele, apărută ca din pământ. Soldatul își îndreptă baioneta spre pieptul ei:

— Stai!

Nefiind obișnuită cu un asemenea limbaj poruncitor, Thankful simți că i se urcă sângele în obraz. Ea înaintă îndrăzneată.

— Cine e? întrebă sentinela.

— Thankful Blossom!

Imediat soldatul luă arma la umăr.

— Liber, zise el, continuându-și drumul, înainte ca fata să fi înțeles rostul acestei acostări.

Thankful se îndreptă spre tabără. Adu-

cându-și aminte că iubitul ei se află acolo, ea se gândi un moment să-l caute pentru a-i arunca în față acuzațiunile ei. O nouă îndoială o determină să renunțe la această idee.

De odată o nouă arătare o făcu să se oprească. Un bărbat venea încet din direcția taberei, învăluit într'o manta lungă și cu fața în parte acoperită de o glugă. Omul acesta înainta spre Thankful, care simți că i se oprește respirația. Curajul de adineaori o părăsise iar. Fata abia avuse timp să se ascundă în dosul unui copac, când fantoma trecu încet pe lângă ea. În clipa următoare domnișoara Thankful, a cărei îndrăzneală și curiozitate se redeseptase, se luă tiptil pe urmele acelu necunoscut. Ea îl urmă din pom în pom până la o colibă, în care intra străinul, încuind ușa.

Thankful rămăsese sub umbra unui copac, de unde observa cu încordare ușa colibeii.

Peste câțva timp acel necunoscut apărui din nou, de astă dată fără manta, Thankful se postă curagioasă în drum. În clipa aceasta „fantoma” își întoarse fața spre ea și în lumina lunei apărui fața liniștită a generalului Washington.

Thankful era consternată.

— E cam târziu pentru plimbări, zise

Washington pe-un ton părintesc. Nu ați fost oprită de santinelă?

— Da, am fost oprită, răspunse Thankful repede. Totul a fost în regulă. Sentinela m'a întrebat: „Cine e” și a fost foarte politicoasă, când i-am spus cum mă cheamă.

Generalul zâmbi.

— Ați avut noroc. Trebuie să știți că nara pentru noaptea aceasta e numele d-voastre — Thankful Blossom, în cinstea prezenței d-voastre în tabără.

Fata avea lacrimi în ochi și buzele începuseră să-i tremure.

— Excelență!

— Probabil că ați trecut pe lângă postul de gardă, continuă Washington, privind-o cercetător. Deși plimbările mele se întind uneori până la acea colibă, totuși ar fi risecat pentru o femeie ca să treacă dincolo de linia sentinelilor.

— Nu am întâlnit pe nimeni, zise Thankful, deși știa că nu e adevărat.

— Și nu ați văzut pe nimeni?

— Nu, Excelență, răspunse Thankful, privind-l drept în ochi. Amândoi știau că nu au spus adevărul și tocmăi pentru aceasta ei se stimau și mai mult.

— Răspunsul d-voastre mă bucură. Poate ați fi voit să încercați de a face o vizită iubitelui d-voastre în tabără, dar această

încercare ar fi fost zadarnică și pe lângă aceasta și inoportună.

— Nici nu m'am gândit la aceasta, Excelență. Însă dacă ați binevoi să-mi permiteți ca să schimb câteva cuvinte cu căpitanul Brewster, desigur că m'ași simți ușurată.

— Acum nu se poate. Peste câteva zile însă căpitanul Brewster va fi trimis la Morris-town pentru a fi interogat în fața consiliului de război. Lucrurile se vor aranja în așa fel ca escorta căpitanului să se oprească la ferma Blossom. Acolo veți putea vorbi cu căpitanul. Afară de aceasta vă pot promite că tatăl d-voastră va fi atunci acasă, liber.

Ajunși la cartierul general ei intrară în hală. Thankful se întorse impulsiv și sărută mâna generalului.

— Sunteți așa de bun! Am fost atât de nesocotită, atât de nedreaptă și... cei doi cavaleri n'au fost spioni, nu e așa?

— Eu nu am spus aceasta, zise Washington cu un zâmbet binevoitor. Dar indiferent de aceasta, vă rog să-mi spuneți dacă conversația cu baronul s'a sfârșit cu palma d-voastră.

— El mă rugase să facem o plimbare călări până la Baskergridge și eu... eu... i-am promis aceasta.

— Dacă nu mă înșel, cred că îmi puteți

promite fără nici un sacrificiu personal din partea d-voastră ca să nu vă mai întâlniți cu baronul fără permisiunea mea.

— Vă promit, zise ea liniștită.

— Noapte bună!

— Noapte bună, Excelență!

* * *

Soarele se ridicase sus deasupra creștelor munților, când Thankful descălecă la poarta fermei Blossom. Nici odată ea nu fusese atât de încântătoare și nici odată nu se simțise atât de jenată ca acum, când intra în propria ei casă. În timpul călătoriei își întocmise un mic discurs, prin care voia să ceară scuze maiorului Van Zandt, însă când acesta apăruse pe pragul casei, Thankful nu era în stare să pronunțe măcar un cuvânt. Refuzând serviciile negrului Cesar, care se apropiase zâmbind, Thankful i-a permis maiorului ca să-i ajute la descălecare. Ea descălecă foarte stângace și foarte timidă. Mulțumind maiorului, Thankful urcă repede scările pentru a-și asunde fața ei aprinsă și ochii umezi trădători.

În tot cursul zilei maiorul se ținu la distanță, dar fără a o ocoli în mod vădit. Când se întâlneau Thankful observă pe sub genele ei plecate că privirile ofițerului o urmăreau neconținut. Ea îl imită instinctiv; cei doi tineri se priveau pe furiș ca două pisici și

când se întâlneau în sufragerie sau în coridor, ei se frecau de pereți pentru că — Doamne ferește—să nu se apropie prea mult unul de altul, iar când întâlnirea nu se putea evita, urma o serie de formalități și plecări din cele mai ceremonioase.

Aba a doua zi spre seară, când maiorul începuse să-și dea seamă de imposibilitatea acestei situațiuni, un curier sosit din cartierul general îi dădu prilej să-și regăsească demnitatea.

Maiorul bătu la ușa sufrageriei, unde se afla domnișoara Thankful, care nu-și putu ascunde emoția la apariția tânărului ofițer.

— Scuzați dacă vă deranjez, dar a sosit o scrisoare pentru D-voastră din cartierul general. Nădăjduesc că ea vă aduce vești bune, că tatăl D-voastră va fi pus în libertate și că veți scăpa de prezența mea și de un „spionaj“, care — credeți-mă — nu vă putea fi mai desagreabil decât mie însumi.

Înainte de a intra maiorul, Thankful era hotărâtă să-și plaseze micul ei discurs, însă când maiorul își terminase cuvântarea, ea începu să plângă, fără a putea pronunța un cuvânt.

Intr'o clipă maiorul era lângă ea și-i apucă mâna ei rece. Thankful reuși să-i spună plângând că n'a îndrăznit să-i ceară scuze, că mereu a voit să-i spună cât de brutală

a fost purtarea ei, că el nici odată nu o va putea erța și că ea nu va uita indulgența sa.

— Dar, adăuga ea, privindu-l deodată în față, D-voastră nu mi-ați permis niciodată să vă vorbesc.

Maiorul simți remușcări.

— Dragă domnișoară Thankful. Dacă m'am ținut departe am făcut-o din respect pentru durerea D-voastră... credeți-mă.

Thankful plângea cu hohote.

— Când am văzut că mă ocoliți ca să nu pot cere scuze, am crezut că aveți ură contra mea și am preferat de a...

— Citiți scrisoarea domnișoară, poate aveți știri liniștitoare.

Thankful desfăcu scrisoarea și o citi.

Era o adresă semioficioasă, având următorul cuprins:

„Generalismul are plăcerea de a putea comunica domnișoarei Thankful că acuzațiunea adusă tatălui D-voastră s'a dovedit ca nefondată. Afară de aceasta generalismul comunică domnișoarei că pretinsul „baron Pomposo“ e Excelența Sa Don Juan Morales, ambasador și trimis extraordinar al curții spaniole, iar contele Ferdinand, e Ferdinand Sennor Godoy, secretar de legațiune.

Din nefericire Excelența Sa, îmbolnăvindu-se de tifos, a încetat azi din viață.

Ca încheiere generalul recunoaște iubirea de adevăr, discrețiunea și judecata justă a

domnişoarei Thankful.

Din ordinul Excelenţei Sale generalul George Washington.

Al. Hamilton, secretar.

Domnişoarei Thankful Blossom, Ferma Blossom“.

După o scurtă tăcere Thankful se uită cu teamă la maior. Prima privire îi aduse mângâerea că el nu ştia nimic despre farsa ce i s'a jucat şi nici despre cursa în care căzuse din cauza încăpăţinării şi vanităţii ei.

— Dragă domnişoară Thankful, sper că nu aţi primit veşti rele? Sergentul mi-a spus...

— Ce v'a spus, întrebă Thankful repede, privindu-l cercetător.

— Că în cel mult 24 ore tatăl D-voastră va fi liber şi că eu...

— Imi dau seamă că vi s'a urît de misiunea D-voastră, zise Thankful cu amărăciune. Bucuraţi-vă deci, căci sergentul a avut dreptate; tata va fi pus în libertate, afară numai dacă totul nu e decât o mistificare, dacă generalismul nu e adevăratul Washington şi dacă D-voastră nu sunteţi... Thankful încetă, ascunzându-se după perdele.

— Biata fată, îşi zise maiorul, Durerea ce a îndurat i-a turburat minţile.

El se apropia încet de uşă.

Din dosul perdelelor se auziau simptome îngrijitoare de durere.

— Și d-ta pleci... pleci, fără a mă erta?

— Eu să vă ert! Maiorul alergă spre fereastră și apucă mâna ei micuță, care apăruse dintre perdele. Eu să vă ert! D-voastră trebuie să mă ertați, pentru că v'am crezut capabilă... pentru că am fost așa de crud...

Ofițerul se opri, căci cu toată abilitatea ce o poseda în asemenea conversațiuni, el nu știa ce să spună. Dar mâna pe care o ținea încă nu mai era rece ci caldă și posesoarea ei părea a-l înțelege.

Thankful îi mulțumi pentru ertare și retrăgându-și mâna se ascunse și mai mult între perdele.

După plecarea ofițerului Thankful se aruncă pe un scaun, cuprinsă de un acces de plânsete. Mândria ei fusese cu desăvârșire umilită în ultimele 24 de ore, — spiritul independent al acestei frumuseți capricioase suferise prima înfrângere.

Thankful se gândi cu groază la moartea baronului, mândria ei avea însă un caracter mai mult egoist, căci ea se gândi că dacă baronul ar trăi, el ar fi putut dovedi lumii — care pentru moment se compunea din cartierul general și din maiorul Van Zandt — că a iubit-o într'adevăr, că poate o mai iubeste și îi va mai da prilej ca să-l refuze.

Și acum el era mort, „lumea“ credea că

numai vanitatea a făcut-o să devină obiectul glumei de carnaval al acestui personaj distins.

Thankful nu se îndoia că ambiția și setea de câștig a tatălui ei l'a făcut complice în această înscenare. Da, iubitul, prietenul și tatăl ei, toți au înșelat-o numai un singur om i-a dat dovezi de prietenie, acela pe care i-a îl insultase intenționat.

A doua zi dimineata soarele, rupând voalul de nori ce acoperise cerul de atâta timp, își revărsă razele asupra profilului munților Jersey. Natura începuse să reînvieze și țăranii erau convinși că primăvara sosise în sfârșit.

Maiorul Van Zandt veni în grabă ca să comunice domnișoarei Thankful că unul din soldatii săi a găsit primele mieșunele.

Thankful eși în grabă din casă, însoțită de maior. Uitând divergențele din trecut cei doi tineri alergau ca niște copii spre lunca mlăștinoasă, unde soldatul găsisese primii soli ai primăverii.

Dar mieșunelele erau ascunse și Thankful fu nevoită să scormonească cu degetele iarba veștedă și umedă, fără a ține seamă de umezeală și de haina ei nouă. Maiorul Van Zandt, stând rezămat de un zid, o privi plin de admirație.

— Cu modul acesta nu veți găsi nici odată flori, zise ea nerăbdătoare. Veniți aci și în-

genunchiați ca un om cuminte. „Sunt lucruri cari merită să ne plecăm“.

În clipa următoare maiorul îngenunchiă lângă ea. Thankful, care găsisese în acest timp câteva micsunele, se ridică repede.

— Stați acolo unde sunteți, zise ea pe un ton strengăresc, punându-i o floare în butonieră. Aceasta e despăgubirea pentru purtarea mea urâtă; acum ridicați-vă.

Maiorul însă nu se ridică, Prinzându-i mâinile, cari se așezară ca doi fluturi pe pieptul său, el o privi râzînd.

— Dragă domnișoară Thankful. Permiteți-mi să vă amintesc propriile d-voastre cuvinte: „Sunt lucruri cari merită să ne placem“. Gândiți-vă la iubirea mea ca și la o floare, poate nu așa de încântătoare ca a d-voastră, o floare tot așa de credincioasă, care, care..

— A înflorit și ea peste noapte, adăugă Thankful râzînd. Ridicați-vă, domnule maior! Ce ar zice frumoasele doamne din Morristown, dacă v'ar vedea îngenunchînd înaintea unei fete de la țară, bună pentru distrația cavalerilor din orașe? Ce ar zice ele, dacă ar vedea că d-v., elegantul maior Van Zandt, faceți declarațiuni de dragoste iubitei părăsite a unui trădător sperjur? Lăsați mâna mea, domnule maior, dacă voți să țineți seamă că...

Maiorul o lăsă. Thankful tremura, câte-va lacrimi îi atârnavă de gene.

— Ridicați-vă, domnule maior. Să uităm cele petrecute și scuzați-mă dacă v'am ofensat din nou.

Vocea ei vibra de emoție.

Maiorul încercă să se ridice, dar nu reuși. El intrase cu un picior în mlaștină și se scufunda tot mai mult. Thankful îl privi zâmbind, apoi cu un aer de compătimire, care-l făcu pe maior să roșească. Fata scoase un tipăt și se apropia de el, îmbrățișându-l.

— Stați la distanță, pentru Dumnezeu, strigă maiorul. Stați la o parte căci altfel vă scufundați cu mine și ne facem amândoi de râs.

Thankful avu prezența de spirit să se retragă din acel loc până la zid.

— Deslegați-vă eșarpa, fixați-o de corp și aruncați-mi celalt capăt, strigă ea repede.

Maiorul se conformă. Prinzând capătul eșarpei și sprijinindu-se de zid, ea strigă: Acum! și începu să tragă din răspuțeri. Mușchii bratelor ei rotunde se încordară și după câteva opinteli maiorul fu salvat din această situație neplăcută. Thankful începu să-l șteargă cu batista ea pe un copil.

În drum spre casă cei doi tineri n'au vorbit mult. Thankful era iar gânditoare. Ea simți ea și maiorul — cu oarecare bucurie și teamă — că ei nu mai erau aceiași ca mai înainte.

La ușă însă Thankful își recăpătă vechea

ei îndrăzneală. În antreu, pe când steteau alături, Thankful îi înapoia eșarpa, zicând:

— Sunt lucruri, cari merită să ne plecăm, domnule maior Van Zandt!

Ea încercă se fugă, dar maiorul o prinse repede în brațul său puternic. Thankful se împotrivi, speriată mai mult de propriile ei simțiri, decât de forța ofițerului. Într'un moment când ea începuse să cedeze, maiorul o sărută. Smulgându-se din brațele lui, Thankful fugi în camera ei și se aruncă pe pat, turburată și aproape fără suflare.

— Nu-i voiu mai permite să mă sărute, își zise ea, afară numai...

Pe scări se auzi un pas; Thankful învățase să-l cunoască și să-l aștepte.

Maiorul bătu la ușă și intra. Fata sa era atât de palidă, încât urmele loviturei de cravasă apăruseră iar, redeșteptând remușcările domnișoarei Thankful, care-l privi înmărmurită.

— Toemai acum a sosit o escortă de dragoni, aducând pe căpitanul D-voastră Allan Brewster, care e trimis în fața consiliului de război din Morristown. O scrisoare particulară din partea colonelului Hamilton mă însărcinează să vă permit o convorbire între patru ochi cu căpitanul Brewster, dacă D-voastră doriți aceasta.

Maiorul vorbise foarte încet și apăsător.

Ea înțelesese numai decât că acea scrisoare mai conținea și altceva și că maiorul era pus în cunoștință despre relațiunile ei cu căpitanul Brewster.

— Intr'adevăr doresc să am această întrevvedere, zise Thankful cu mândrie.

— Dorința D-voastră va fi satisfăcută, domnișoară Blossom.

Cu un aer grav maiorul făcu stânga împrejur și se îndreptă spre ușă.

— Un moment, domnule maior Van Zandt.

El se opri. Fața nu îndrăzni să-l privească!

— Aș prefera zise ea ezitând, aș prefera ca întâlnirea să nu aibă loc aci. Colo în luncă se află o sură, iar în fața ei un copac și un zid pe jumătate dărâmat. El cunoaște acel loc. Spuneți-i că peste o jumătate de oră voi să-l găsesc acolo.

Maiorul zîmbi ironic.

— Pentru prima oară mi se întâmplă ca să fiu onorat cu însărcinarea de a aranja o întâlnire amoroasă. Dar puteți fi sigură, domnișoară Thankful, că voi face tot ce-mi stă în putință. Peste o jumătate de oră vă voi preda prizonierul meu.

După o jumătate de oră Thankful se duse la întâlnire. În hală se întâini cu maiorul Van Zandt. După o oră negrul Cesar se prezentă la maior, spunându-i că domnișoara Thankful dorește să-i vorbească. Maiorul

Îl urmă, Thankful se retrăsese în camera ei, unde se așezase pe canapea. Când intră maiorul ea sări în sus și se postă în fața lui.

— Nu știu dacă ați avut cunoștință că acel bărbat a fost timp de un an iubitul meu și că eu, crezând că-l iubesc adevărat, am socotit că e datoria mea să-i fiu credincioasă. Dacă nu ați știut aceasta, v'o comunic eu acum, căci voesc ca să aflați tot adevărul de la mine. Acest om m'a înșelat. El a denunțat pe doi prieteni ai mei, afirmând că sunt spioni. Eu l'ași fi erțat, dacă această faptă ar fi izvorât din gelozie, dar el mi-a mărturisit că a făcut-o din ură contra generalului Washington, voind a provoca o fierbere în tabără, necesară scopurilor sale egoiste. El credea că eu împărtășesc ura sa contra generalisimului. Spre rușinea mea trebuie să vă mărturisesc, domnule maior, că până acum două zile am avut încredere în acel om, iar pe D-voastră v'am considerat ca un instrument în mâna unui tiran. Eroarea mea am recunoscut-o abia după o convorbire ce am avut-o cu generalul Washington. Nu cred că ar mai fi fost nevoie să declar căpitanului Brewster că-i cunosc toate înșelăciunile și manoperile, deoarece simțeam ca aceasta nu era singurul motiv pentru care nu mai puteam... să... împărtășesc iubirea sa.

Maiorul făcu un pas, voind să se apro-

pie de ea. Thankful îl opri cu un gest, apoi continuă :

— El mi-a reproșat că sunt rece, indiferentă. Amintindu-mi jurămintele din trecut, căpitanul îmi arată scrisorile mele de dragoste, zicând că dacă mai sunt iubita lui, trebuie să-i dau ajutor. Atunci i-am răspuns că dacă va înceta să mă mai numească astfel, dacă va renunța la orice pretenție față de mine, dacă nu-mi va mai scrie, dacă va renunța de a mă mai vedea și dacă îmi va restitui scrisorile, atunci îi voi ajuta.

Thankful se opri cu fața aprinsă.

— Veți avea în vedere, domnule maior, că eram o fată tânără, naivă și încrezătoare, când l'am cunoscut, dar când i-am făcut această propunere... el a primit!

— Canalia! exclamă ofițerul. Dar cum ați putea să dați ajutor acestui dublu trădător?

— Ajutorul i l'am dat!

— Dar cum?

— Prin o trădare din partea mea. Ascultați! Pe când D-voastră vă plimbați liniștit în antreu, pe când soldații D-voastră se jucau afară, negrul Cesar a pus șeana pe iapa mea albă, calul cel mai iute din acest ținut. Această iapă, purtând pe căpitanul Brewster, se află acum la două mile depărtare. Priviți-mă, sunt trădătoare și acesta e prețul trădării mele!

Cu aceste cuvinte Thankful aruncă un pachet de scrisori pe masă.

Ea se așteaptă la un strigăt, la o izbucnire violentă a maiorului, dar aceasta nu se întâmplă. Maiorul o privi cu răceală.

— Vorbiți, strigă ea cu pasiune, Vorbiți! Deschideți gura, fie chiar numai pentru a mă blestema! Chemați soldații și dați ordin să mă aresteze. Eu voi recunoaște vina mea și vă voi salva onoarea, dar vorbiți!

— Dați-mi voe să vă întreb, de ce îmi faceți pentru a doua oară onoarea de a mă lovi?

— Pentru că vă iubesc! Pentru că de la prima vedere am recunoscut în D-voastră adevăratul bărbat, bărbatul care deveni stăpânul meu! De aceea m'am revoltat. Dându-mi seamă ca vă iubesc, am simțit că până acum nu iubisem; de aceea am voit să șterg tot trecutul, care era o mărturie contra mea.

Maiorul se întoarce de la fereastră și o privi cu resemnare.

— Dacă în naivitatea mea v'am dat să înțelegeți cât de mare e influența D-voastră asupra mea, dacă D-voastră, voind a menaja sentimentele mele, ați recurs la acest mijloc pentru a'mi face o declarație de dragoste, ar fi trebuit să vă dați seamă că ați făcut un lucru, care mă va opri pentru

vecie ca să aspir de a vă câștiga. Dacă m'ați iubit într'adevăr sufletul D-voastră de femeie ar fi trebuit să vă spună că anumite lucruri sunt incompatibile cu onoarea mea de militar. Dacă acest trădător, prizonierul meu și iubitul D-voastră recunoscut, dacă acest om ar fi fugit de sub paza mea chiar fără știrea și fără ajutorul D-voastră, aș fi socotit ca o sfântă datorie a mea de a vă părăsi până ce-l voi fi prins — și v'ași fi părăsit chiar în fața altarului!

Thankful îl ascultă cu buzele întredeschise, aproape fără suflare; i se părea că aude o voce străină din depărtare.

Ea poate nu înțelegea retorica onoarei sale; un sentiment vag îi spunea însă că maiorul o disprețuește, că ea a ucis dragostea lui și că l'a nenorocit pentru totdeauna.

Maiorul continuă:

— Dacă vă pare ciudat că cu asemenea principii mai rămân aci ca să vă fac morală, când datoria îmi poruncește să mă pun pe urmele iubitului D-voastră, mă puteți crede că o fac din dragoste pentru D-voastră. Voesc să înlătur orice bănuială cu privire la complicitatea D-voastră.

Thankful făcu un pas spre el.

— Să nu credeți că eu aș fi amenințat de vre-un pericol, zise maiorul. Omul acela

nu poate scăpa. tabăra e împresurată de un cordon de soldați și căpitanul nu cunoaște parola.

— Da,... dar trebue să știți că drumul spre Baskingridge e păzit de regimentul său.

— De unde ați aflat aceasta?

Maiorul o apucă de mână.

— El mi-a spus'o.

Thankful voia să cadă îngenunchi și să-i ceară ertare, dar maiorul se repezi afară și dădu un ordin soldaților săi. Apoi ofițerul reîntră cu fața aprinsă.

— Ascultați, zise el, luând'o de mână. D-voastră nu vă dați seama ce ați făcut. Eu vă ert. Aci însă nu este vorba numai de onoarea mea personală. Voiu urmări singur pe acest om. Ori mă întorc cu el, ori nu ne mai vedem. Vă las cu bine! Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Thankful se repezi după el și-l opri la ușa.

— Spuneți-mi încă odată că mă ertați!

— Vă ert!

— Eu... eu... n'am spus adevărul adinea-ori. Avem în grajd un cal mai iute ca iapa albă. E mânzul roib.

— Dumnezeu să vă binecuvinteze!

Maiorul eși repede. Thankful așteptă până se auzi tropotul calului său, care se îndepărta în goana mare.

Când Cesar intră peste câteva clipe ca să

comunica stăpânei sale noutatea despre fuga căpitanului Brewster, camera era goală.

În grajd lipsea și calul maiorului, în afară de ceilalți.

A doua zi un curier aduse vestea în cartierul general că Thankful Blossom a dispărut după ce a înlesnit fuga căpitanului Brewster.

— Bine că am scăpat de acest renegat, zise colonelul Hamilton. Din nefericire însă ne-au sosit vești rele despre maiorul Van Zandt.

— Ce vești? întrebă Washington repede.

— El a urmărit pe fugar până la Springhide, unde calul său a căzut mort în fața locuinței maiorului Mertens. Maiorul Van Zandt căzu în delir, o febră violentă se ivi și medicul regimentului constată că maiorul s'a îmbolnăvit de pojar.

* * *

După perdelele de la dormitorul fermei Blossom se ivi figura unei femei, care își aruncă privirile peste câmpia înflorită.

După o primăvară târzie, se făcuse repede vară și ulmii din fața casei erau împodobiți cu verdeată.

Păsările cântau în tufișuri, pe dinaintea ferestrei deschise sbârâneau albine și aerul era plin de miresme.

Casa arendaşului se pierdea printre frunzişul viţei sălbatece care o cotropise până sus, aşa în cât nimeni nu ar fi crezut că vechea casă a purtat vre-o dată şi podobeale ernei: sloiuri de ghiaţă şi zăpadă.

Din fundul camerei se auzi o voce slabă:
— Thankful !

Figura de la fereastră îşi întoarse faţa: era Thankful, cu faţa palidă, însă mai frumoasă ca oricând.

— Vino încoace, îngeraşule !

Thankful se apropia de canapeau din fundul camerei, unde zăcea maiorul Van Zandt, în convalescenţă.

Maiorul o luă de mână.

— Spune-mi dragă, atunci când te-ai cucunat cu mine pentru a avea dreptul de a mă îngriji — precum ai declarat preotului, — nu te-ai gândit cu oare că boala ar fi putut să mă desfigureze în aşa fel încât ţi-aş fi inspirat scârbă.

— Toemai de aceea am procedat astfel, zise ea cu un aer săgalnic. Ştiam că mândria, ambiţia şi spiritul de jertfă te-ar fi împedicat ca să te ţii de cuvântul dat unei sărmane fete.

El îi sărută mâna.

— Presupune însă, dragă, că te-ai fi îmbolnăvit şi tu şi că faţa ta dulce...

— Şi la asta m'am gândit.

— Ce s'ar fi întâmplat atunci ?

— Atunci aş fi murit.

— Cum ?

— Intr'un fel sau altul. Dar acum trebuie să dormi şi să nu'mi pui asemenea întrebări impertinente. Tata soseşte mâine.

— Thankful ! Iubito ! Şti tu ce'mi strigau păsările şi pomii când zăceam în delir ?

— Nu !

— Thankful Blossom ! Thankful Blossom a venit !

— Dar ştii tu, dragul meu, ce am zis eu când te-am ajuns la Springhide şi ți-am ridicat capul de la pământ ? Am zis : Sunt lucruri, cari merită să ne plecăm.

Şi ea îndulci săgeata cu un sărut.

